

Arrest

nr. 181 187 van 24 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. TERRASI die loco mr. H. CHIBANE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt op 7 februari 2016 betraft op zwartwerk te Brussel.

Op 8 februari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing indient, is nog hangende en gekend onder rolnummer 185 675.

Op 9 augustus 2013 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaren. Deze beslissing is definitief bij gebreke aan enig beroep.

Op 17 januari 2017 neemt de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT

Bevel om het grondgebied te verlaten

Ordre de quitter le territoire

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

Il est enjoint à Madame, qui déclare se nommer:

Naam/nom: Y. (...)

Voornaam/prénom: S. F. (...)

Geboortedatum/date de naissance: 27.09.1990

Geboorteplaats/lieu de naissance: Bantifla

Nationaliteit/nationalité: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Op 07.02.2016 werd betrokkene in het kader van een actie van de sociale inspectie door de politie (PV nr BR.55.LL.014783) en de sociale inspectie op heterdaad betraft op zwartwerk te Brussel.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend respectievelijk op 11.07.2012, 09.08.2013, 14.11.2013 en op 08.02.2016 (bijlage 13qq dd 06.07.2012, bijlage 13sexies dd 15.04.2013, bijlage 13qq dd 13.11.2013, bijlage 13 dd 08.02.2016). Bovendien werd aan betrokkene op 09.08.2013 een inreisverbod van 3 jaar betekend waaraan zij geen gevolg heeft gegeven. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1er :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable.

□ 8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet ;

L'intéressée a été arrêtée le 08.02.2016 lors d'un contrôle de l'inspection sociale et de la police (PV BR.55.LL.014783) en flagrant délit de travail au noir à Bruxelles.

Eu égard au caractère lucratif de ces faits, on peut conclure que l'intéressée, par son comportement, est considérée comme pouvant compromettre l'ordre public.

Article 74/14 : Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire :

□ Article 74/14 § 3, 4° : le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressée n'a pas obtempéré dans le délai imparti à plusieurs décisions d'éloignement antérieure qui lui ont été notifiées respectivement le 11.07.2012, 09.08.2013, 14.11.2013 et le 08.02.2016 (annexe 13qq du 06.07.2012, annexe 13sexies dd 15.04.2013, annexe 13qq dd 13.11.2013, annexe 13 dd 08.02.2016). En plus le 09.08.2013 une interdiction d'entrée de trois ans a été notifiée à l'intéressée, dont elle n'a pas obtempéré. Elle n'a donc pas exécuté plusieurs décisions d'éloignement antérieure. Il est peu probable qu'elle donne suite volontairement à cette nouvelle décision.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend, respectievelijk op 22.05.2011 en op 10.10.2013. Beide aanvragen werden geweigerd door het CGVS respectievelijk op 24.01.2012 en op 30.10.2013. Na schorsende beroepen werden betrokkene's asielaanvragen definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV respectievelijk op 24.05.2012 en op 04.11.2015.

In het kader van deze asielaanvragen ontving betrokkene per aangetekend schrijven twee bevelen om het grondgebied te verlaten respectievelijk op 11.07.2012 en op 14.11.2013 (bijlage 13qq van 06.07.2012 en van 13.11.2013).

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 07.11.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 15.04.2013. Deze beslissing is op 09.08.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen en een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies dd 15.04.2013).

Op 07.02.2016 werd betrokkene in het kader van een actie van de sociale inspectie door de politie (PV nr BR.55.LL.014783) en de sociale inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk te Brussel. De sociale inspectie zal aangaande betrokkene's zwartwerk een PV opstellen. Diezelfde dag werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13 dd 08.02.2016). Betrokkene's beroep tegen dit bevel is niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Ivoorkust wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Het feit dat betrokkene een Belgische partner heeft (NGASSEU Yves, ° 25.10.1985) die in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar familiaal leven met hem verder te onderhouden. Een eventuele repatriëring betekent dan ook geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat

de heer Ngasseu niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ivoorkust.

Betrokkene werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend respectievelijk op 11.07.2012, 09.08.2013, 14.11.2013 en op 08.02.2016 (bijlage 13qq dd 06.07.2012, bijlage 13sexies dd 15.04.2013, bijlage 13qq dd 13.11.2013, bijlage 13 dd 08.02.2016). Bovendien werd aan betrokkene op 09.08.2013 een inreisverbod van 3 jaar betekend waaraan zij geen gevolg heeft gegeven. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressée réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Elle ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'elle obtempère volontairement à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressée a introduit deux demandes d'asile respectivement le 22.05.2011 et le 10.10.2013. Ces demandes ont été refusées par le CGRA respectivement le 24.01.2012 et le 30.10.2013. Après recours suspensifs les demandes d'asile de l'intéressée ont été définitivement clôturées négativement par décision du CCE respectivement le 24.05.2012 et le 04.11.2015. Dans le cadre de ces demandes d'asile l'intéressée a reçu par courrier recommandé deux ordres de quitter le territoire (annexe 13qq du 06.07.2012 et du 13.11.2013) respectivement le 11.07.2012 et le 14.11.2013.

Selon les décisions du CGRA et du CCE, basées sur une étude approfondie, il apparaît que l'intéressée ne rentre pas dans les critères figurants dans les articles 48/3 et 48/4 de la loi sur les étrangers. On peut raisonnablement en conclure que l'intéressée ne court aucun risque réel de traitement contraires à l'article 3 de la CEDH. Le dossier administratif ne contient aucun élément pouvant indiquer que depuis les décisions du CGRA et du CCE, la situation sécuritaire aurait changé de telle sorte que l'éloignement de l'intéressée lui ferait courir un risque réel de traitement contraires à l'article 3 de la CEDH.

Le 07.11.2012 l'intéressée a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15.12.1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 15.04.2013. Cette décision a été notifiée à l'intéressé le 09.08.2013 avec un ordre de quitter le territoire valable 7 jours et une interdiction d'entrée de trois ans (annexe 13sexies dd15.04.2013).

L'intéressée a été arrêtée le 08.02.2016 lors d'un contrôle de l'inspection sociale et de la police (PV BR.55.LL.014783) en flagrant délit de travail au noir à Bruxelles. L'inspection social va rédiger un PV pour travail au noir. Le même jour un ordre de quitter le territoire immédiatement a été notifiée à l'intéressée (annexe 13 du 08.02.2016). Le recours introduit contre cet ordre n'est pas suspensif. Le fait que l'éloignement de l'intéressée vers La Côte d'Ivoire soit exécuté, ne l'empêche pas de confier sa défense à un avocat de son choix dans le cadre d'une procédure pendante devant le CCE. En effet, la présence de l'intéressée n'est pas obligatoire. Cet avocat peut faire le nécessaire pour assurer la défense des intérêts de l'intéressée et le suivi des procédures pendantes.

Le fait que l'intéressée a un partenaire belge (NGASSEU Yves, ° 25.10.1985) qui réside en Belgique ne lui donne pas automatiquement un droit de séjour. Le retour de l'intéressée à son pays d'origine n'est pas une atteinte disproportionnée au droit à la vie privée et familiale comme prévu à l'article 8 de la CEDH. En plus l'intéressée peut toujours employer les moyens modernes de communication pour rester un contact avec son partenaire et pour entretenir une vie familiale avec lui. Un rapatriement éventuel de l'intéressée ne constitue pas une rupture des relations familiales. Ceci n'entraîne donc pas un préjudice grave difficilement réparable.

De toute façon, l'intéressée ne démontre pas qu'il serait impossible de développer une vie de famille dans son pays d'origine.

Le simple fait que Mr. Ngasseu ne peut pas être contraint de quitter le territoire Belge, ne signifie pas qu'il est impossible pour lui de suivre l'intéressée de manière volontaire en Côte d'Ivoire.

L'intéressée a été informée sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

L'intéressée est de nouveau contrôlée en situation illégale. Elle refuse donc manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un rapatriement forcé s'impose.

Motif pour lequel aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire :

L'intéressée n'a pas obtempéré dans le délai imparti à plusieurs décisions d'éloignement antérieure qui lui ont été notifiées respectivement le 11.07.2012, 09.08.2013, 14.11.2013 et le 08.02.2016 (annexe 13qq du 06.07.2012, annexe 13sexies dd 15.04.2013, annexe 13qq dd 13.11.2013, annexe 13 dd 08.02.2016). En plus le 09.08.2013 une interdiction d'entrée de trois ans a été notifiée à l'intéressée, dont elle n'a pas obtempéré. Elle n'a donc pas exécuté plusieurs décisions d'éloignement antérieure. Il est peu probable qu'elle donne suite volontairement à cette nouvelle décision.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend respectievelijk op 11.07.2012, 09.08.2013, 14.11.2013 en op 08.02.2016 (bijlage 13qq dd 06.07.2012, bijlage 13sexies dd 15.04.2013, bijlage 13qq dd 13.11.2013, bijlage 13 dd 08.02.2016). Bovendien werd aan betrokkene op 09.08.2013 een inreisverbod van 3 jaar betekend waaraan zij geen gevolg heeft gegeven. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden/de overname te vragen aan Ivoorkust.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION

En application de l'article 7, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'intéressée doit être détenue sur base du fait que l'exécution de sa remise à la frontière ne peut être effectuée immédiatement et sur la base des faits suivants :

L'intéressée n'a pas obtempéré dans le délai imparti à plusieurs décisions d'éloignement antérieure qui lui ont été notifiées respectivement le 11.07.2012, 09.08.2013, 14.11.2013 et le 08.02.2016 (annexe 13qq du 06.07.2012, annexe 13sexies dd 15.04.2013, annexe 13qq dd 13.11.2013, annexe 13 dd 08.02.2016). En plus le 09.08.2013 une interdiction d'entrée de trois ans a été notifiée à l'intéressée, dont elle n'a pas obtempéré. Elle n'a donc pas exécuté plusieurs décisions d'éloignement antérieure. Il est peu probable qu'elle donne suite volontairement à cette nouvelle décision.

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressée n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'elle risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait, le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose.

Vu que l'intéressée ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, elle doit être maintenue à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage / afin de demander sa reprise à la Côte d'Ivoire."

Diezelfde dag geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod die de tweede bestreden beslissing vormt met motieven:

"INREISVERBOD

INTERDICTION D'ENTREE

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

A Madame, qui déclare se nommer:

Naam/nom: Y.

Voornaam/prénom: S.F.(...)

Geboortedatum/date de naissance: 27.09.1990

Geboorteplaats/lieu de naissance: Bantifla

Nationaliteit/nationalité: Ivoorkust

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 17.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

La décision d'éloignement du 17.01.2017 est assortie de cette interdiction d'entrée. (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Op 07.02.2016 werd betrokkene in het kader van een actie van de sociale inspectie door de politie (PV nr BR.55.LL.014783) en de sociale inspectie op heterdaad betrappt op zwartwerk te Brussel.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar werden betekend respectievelijk op 11.07.2012, 09.08.2013, 14.11.2013 en op 08.02.2016 (bijlage 13qq dd 06.07.2012, bijlage 13sexies dd 15.04.2013, bijlage 13qq dd 13.11.2013, bijlage 13 dd 08.02.2016). Bovendien werd aan betrokkene op 09.08.2013 een inreisverbod van 3 jaar betekend waaraan zij geen gevolg heeft gegeven. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Op 07.02.2016 werd betrokkene in het kader van een actie van de sociale inspectie door de politie (PV nr BR.55.LL.014783) en de sociale inspectie op heterdaad betrappt op zwartwerk te Brussel.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

De asielaanvragen, die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd, werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene een Belgische partner heeft (NGASSEU Yves, ° 25.10.1985) die in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar familiaal leven met hem verder te onderhouden. Een eventuele repatriëring betekent dan ook geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que :

- 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;
- 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressée a été arrêtée le 08.02.2016 lors d'un contrôle de l'inspection sociale et de la police (PV BR.55.LL.014783) en flagrant délit de travail au noir à Bruxelles.

Eu égard au caractère lucratif de ces faits, on peut conclure que l'intéressée, par son comportement, est considérée comme pouvant compromettre l'ordre public.

L'intéressée n'a pas obtempéré dans le délai imparti à plusieurs décisions d'éloignement antérieure qui lui ont été notifiées respectivement le 11.07.2012, 09.08.2013, 14.11.2013 et le 08.02.2016 (annexe 13qq du 06.07.2012, annexe 13sexies dd 15.04.2013, annexe 13qq dd 13.11.2013, annexe 13 dd 08.02.2016). En plus le 09.08.2013 une interdiction d'entrée de trois ans a été notifiée à l'intéressée, dont elle n'a pas obtempéré. Elle n'a donc pas exécuté plusieurs décisions d'éloignement antérieure.

Elle refuse de remplir l'obligation de retour. L'intéressée a pourtant été informé de la notification d'un ordre de quitter le territoire et de l'aide dont il peut bénéficier en cas de retour volontaire.

Pour ces raisons, l'intéressée est soumise à une interdiction d'entrée en vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que :

Article 74/11, § 1er, alinéa 2 :

- aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou l'obligation de retour n'a pas été remplie

L'intéressée a été arrêtée le 08.02.2016 lors d'un contrôle de l'inspection sociale et de la police (PV BR.55.LL.014783) en flagrant délit de travail au noir à Bruxelles.

Eu égard au caractère lucratif de ces faits, on peut conclure que l'intéressée, par son comportement, est considérée comme pouvant compromettre l'ordre public.

Les demandes d'asile, qui n'ont pas été anormalement longues, ont été clôturées négativement. Il peut donc en être conclu que le retour dans le pays d'origine ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH.

Le fait que l'intéressée a un partenaire belge (NGASSEU Yves, ° 25.10.1985) qui réside en Belgique ne lui donne pas automatiquement un droit de séjour. Le retour de l'intéressée à son pays d'origine n'est pas une atteinte disproportionnée au droit à la vie privée et familiale comme prévu à l'article 8 de la CEDH. En plus l'intéressée peut toujours employer les moyens modernes de communication pour rester un contact avec son partenaire et pour entretenir une vie familiale avec lui. Un rapatriement éventuel de l'intéressée ne constitue pas une rupture des relations familiales. Ceci n'entraîne donc pas un préjudice grave difficilement réparable.

L'intéressée n'a donc aucun motif légitime de séjourner en Belgique. Vu ce qui précède, une interdiction de 3 ans, motivée par le contrôle de l'immigration, est proportionnée à l'insistance de l'intéressée à vouloir séjourner illégalement sur le territoire. Il n'a pas d'autres éléments spécifiques dans le dossier administratif de l'intéressée qui justifieraient une interdiction d'entrée de moins de 3 ans."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Waar de verzoekende partij de behandeling van haar zaak vraagt in de Franse taal, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter terechtzitting erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten is afgegeven te Steenokkerzeel in Vlaanderen en dat het bevel een politimaatregel is die dient te worden opgesteld in de taal waar de politimaatregel geldt. De verzoekende partij doet afstand van haar vraag om de zaak in de Franse taal te behandelen.

Voorts merkt de Raad op, ook ter terechtzitting, dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen wat de grieven betreft die de vasthouding bekritisieren. De Raad wijst op artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding of grieven die hierop betrekking hebben uit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad werpt ter terechtzitting de vraag naar het belang van de vordering op nu blijkt dat er een definitief bevel bestaat van 13 november 2013. De Raad wijst erop dat er nadien een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 8 februari 2016, terwijl verzoeker onder een definitief inreisverbod stond. Dit bevel werd door de verzoekende partij evenmin geactiveerd door middel van een vragen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid en ter gelegenheid van de debatten ter terechtzitting is komen vast te staan dat dergelijke vraag thans laattijdig is. Dat bovendien dit bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven toen de verzoekende partij onder een definitief inreisverbod stond, zoals correct is omschreven in de bestreden beslissingen.

Bovendien wordt erop gewezen dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2013 definitief is nu het beroep tegen de afwijzende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013 van de rol werd geschrapt en geacht is nooit te zijn ingediend. Bijgevolg kan de verwerende partij deze beslissing steeds uitvoeren.

Hierop gewezen ter terechtzitting en gevraagd het belang aan te tonen stelt verzoekende partij dat haar belang bestaat in de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM.

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21*).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150*).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (*EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29*).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu ontbreken voldoende precieze gegevens. Te meer de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bijbrengt over diens familie- en privéleven buiten de bewering dat zij wettelijk wil gaan samenwonen en zij er een verliefde relatie op nahoudt, daargelaten de vraag of dit al is aangetoond. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partij zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld, geen enkele concrete hindernis aanbrengt die er zou kunnen op wijzen dat dergelijke relatie niet kan uitgeoefend worden in het herkomstland. Terwijl anderzijds de bestreden beslissing op goede

gronden vaststelt dat de verzoekende partij de openbare orde schaadt door zwartwerk te verrichten. Bovendien is, zo er al een familieleven is, dit ontstaan in illegaal verblijf. *Prima facie* kan geen schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld. Een wens tot willen wettelijk samenwonen brengt nog geen schending van artikel 8 EVRM teweeg bij gebreke aan het aanvragen van een legaal verblijf. Wat de aangevoerde schending van artikel 12 EVRM betreft laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht derwijze dat dit onderdeel *prima facie* onontvankelijk is. De ingestelde vordering is dan ook, bij gebreke van het aantonen van een belang, onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen uiteenzetting heeft gegeven over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij zou ondergaan indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Voor het overige dient de verwerende partij te worden bijgetreden in haar nota met opmerkingen waar zij stelt dat het verliezen van haar belang bij een beroepsprocedure geen ernstig moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. Enig beroep werkt niet schorsend. De bestreden beslissing belet de verzoekende partij overigens niet zo zij een familieleven in België wenst uit te oefenen, dit via de geëigende procedures aan te vragen.

2.5. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, het inreisverbod ten belope van drie jaren, volstaat de summiere uiteenzetting van verzoekende partij niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. De verwerende partij stelt terecht in de nota dat de verzoekende partij geen hoogdringendheid aantoont. Verzoekende partij toont niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoekende partij inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies) tot voorwerp heeft. Verzoekende partij brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. Zij verwijst enkel naar haar amoureuze relatie met haar partner en dat stappen worden gezet om een wettelijke samenwoning te starten zonder concreet aan te tonen dat het nadeel niet hersteld kan worden, zo al aangetoond, via de gewone schorsingsprocedure.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

De verzoekende partij heeft weliswaar diligent geageerd maar toont niet het uiterst dringend karakter aan van haar vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Deze vaststellingen volstaan om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen. De vordering is onontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. BEELEN